శ్రీ రమణ జ్యోతి

సంపుటి-44 సంచిక - 12 హైదరాబాదు డిసెంబరు, 2024 పేజీలు - 52 రూ. 10/- సంవత్సర చందా : రూ. 100/-

SRI RAMANA JYOTHI

Vol - 44 Issue - 12 Hyderabad December, 2024 Pages - 52 Rs. 10/- Annual Subscription Rs. 100/-

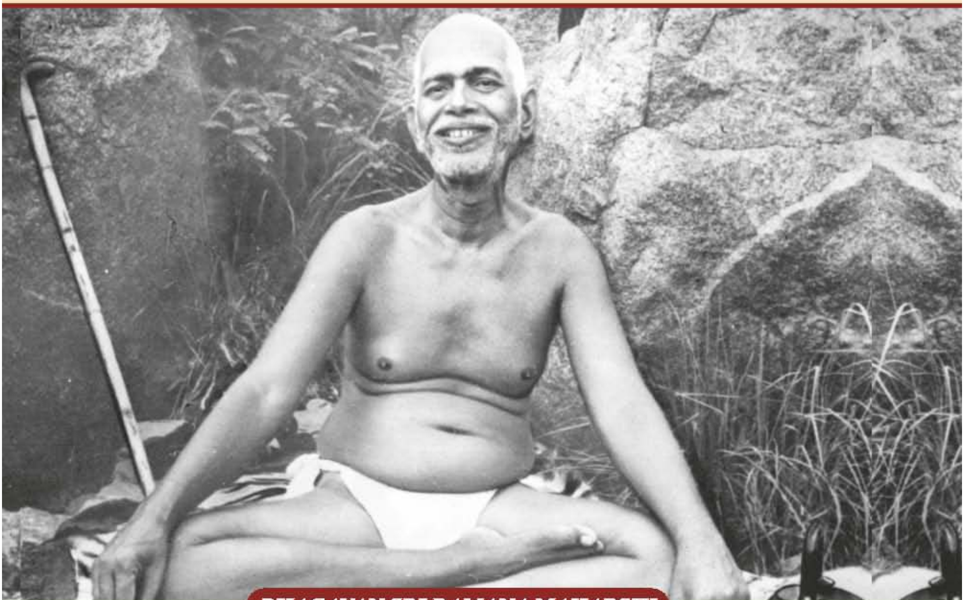

BHAGAVAN SRI RAMANA MAHARSHI

ARUNACHALA HILL (అరుణాచల గిరి)

స్మరణమా త్రముననె పరముక్తి ఫలద । కరుణామ్మృ తజలధి యరుణాచ లమిది ॥

శ్రీ రమణ జ్యోతి
డిసెంబర్ 2024

Sri Ramana Jyothi
December 2024

ఈ సంచికలో ...

IN THIS ISSUE ...

1.	**డా॥ కే.యస్. గారి 124వ ప్రవచనం**	డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి	3
2.	**అమరనీతి నాయనార్**	శ్రీమతి మల్లాది ఫణిమాల	11
3	**శ్రీమతి ఎడిత్ మేసన్**	సరోజా ప్రసాద్	17
4.	**ప్రారంభ దినముల నుండి**	శ్రీ రవికృష్ణ శర్మ	20
5.	**భగవాన్ సజీవ సత్సంగం**	వి. రమేష్ బాబు	29
6.	Humility and Spirituality	Dr K Subrahmanian	30
7.	Ashtavakra Gita 31	V Krithivasan	39
8.	Tales of Bhagawan	Chalam	43
9.	How I Came to Bhagavan's Fold....	Yogendra Sharma	45
10.	Take Me Home	Sneha Choudhury	48
11.	Divine Reveals to the Deserving!	V Siva Kumar	49

Events in Sri Ramana Kendram in December 2024

1. Satsang - Every Sunday - 9.00 - 10.45 a.m.
2. 13th - Karthigai Deepam : Lighting the deepam and Satsang 6.00 p.m.
3. 17th - Punarvasu Satsang and Bhagavan's 145th Jayanthi Day The Jayanthi Celebrations will be held in Kendram on 22nd December from 9.00 a.m. to 12.00 noon
4. 3rd Sunday - Meditation - 9.00 - 10.45 a.m.

(పాఠకులు దయచేసి తమ ఫోన్ నంబరు,e- మెయిల్ అడ్రెస్, శ్రీ రమణకేంద్రం ఆఫీసుకు వెంటనే ఫోన్ చేసి తెలియజేయగలరు)

(Readers are requested to kindly intimate the Sri Ramana Kendram Office, their Phone Number and e-mail address)

© Copyrights of all the material used from Sri Ramanasramam publications in Sri Ramana Jyothi either in excerpted form, translated form or serialised form totally belong to Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai.

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు: కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్
(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు, శ్రీరమణకేంద్రం)

లౌకిక సంబంధాలు

డా॥ కే.యస్. గారి 124వ ప్రవచనం

అనువాదం: డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి

అవినయ మపనయ విష్ణో దమయ మనః శమయ మృగ తృష్ణామ్।
భూతదయాం విస్తారయ తారయ సంసార సాగరతః ॥

ఆది శంకరుల 'విష్ణు షట్పదీ' స్తోత్రంలోని ఆరు అందమైన శ్లోకాలలో మొదటిది. మనమందరం దేనిని గురించి ప్రార్థించాలి అనే విషయం ఈ శ్లోకంలో చెప్పబడుతున్నది. వినయం అంటే నమ్రత; అవినయం అంటే నమ్రత లోపించడం, అదే గర్వం. మన గర్వాన్ని తీసివేయమని భగవంతుడిని ప్రార్థించాలని శంకరులు అంటున్నారు. అది ఒక సాధకునికి ఉండవలసిన గుణం. ఎందుకంటే, ఆధ్యాత్మికత, గర్వమూ జంటగా ఉండలేవు. సాధారణ సంభాషణలో కూడా పదాలను మనం వీలైనంత తక్కువగా వాడాలి. మాటలనే కాదు, దేనినీ వృథా చేయరాదు. అతిశయోక్తి గాని, కనిష్ఠీకరణ గాని ఉండరాదు. మనం శ్రద్ధ చూపినప్పుడే అది వీలవుతుంది.

తరచు, మనం బాబా భక్తులమని లేదా మహర్షి, అరబిందో మొదలైన వారి భక్తులమని గాని చెబుతుంటాము. 'భక్తుడు' అన్నది గొప్ప పదం. అసలైన భక్తుడు తాను భక్తుడనని చెప్పుకోడు. తనను అలాగ వర్ణించడం ఇతరులు చేయవలసినది. మనందరం కూడా భక్తులమవడానికి మాత్రమే ప్రయత్నిస్తున్నాము. చాలావరకు మనం

స్వీయ భక్తులం. అప్పుడప్పుడు మాత్రమే మనం మనకు కాక ఎవరో ఒకరికి భక్తులమయ్యే ప్రయత్నం చేస్తాం. అలానే పూజ విషయానికి వస్తే మనం ఏదైనా విగ్రహాన్ని పూజించాలా లేక గుడికి వెళ్ళాలా అన్న సందిగ్ధంలో పడతాం. మనం మన శరీరాన్ని శుభ్రంగా ఉంచుకోవడంపై అతిగా శ్రద్ధ చూపుతాం. ప్రొద్దున, సాయంత్రం వేళకు స్నానం చేయలేకపోతే ఎంతో చికాకు పడతాం. శరీరంపై శ్రద్ధ చూపుతున్న మనం, మనసును అలాగే శుభ్రం చేసుకోవాలని మాత్రం ఆలోచించం. మనసును పరిశుద్ధం చేసుకోవాలి లేదా సంపూర్ణంగా వినాశనం చేయాలి అన్న శ్రద్ధ ఉన్నవారు, శరీర శుభ్రత గురించి శ్రద్ధ చూపరు. అటువంటి వారు, నీరు లభిస్తే, శరీరాన్ని శుభ్రం చేసుకుంటారు. లేకపోతే, శరీరాన్ని మురికిగానే ఉంచుకుంటారు.

వివేకానికి పూర్వ స్థితి అవినయం, అంటే గర్వం. గీత, మహాభారతం గురించిన జ్ఞానం కేవలం మేధోపరమైన స్థాయిలో జరిగేది. అది అనుభవం మీద ఆధారపడినది కాదు. లడ్డూలను ఎలా తయారు చేయాలో తెలిపే పద్ధతిని చదవడం, దానిని తయారు చేయడానికి ప్రత్యామ్నాయం కాదు. మనం వేదాంతం గురించి కేవలం చదవడం అన్నది అలాగ ఏదో పదార్థం తయారు చేసే పద్ధతిని చదవడంతో సమానం. ఆ పదార్థంలో ఏమేమి వస్తువులు ఉంటాయో తెలుసుకోవడం మాత్రమే జరుగుతుంది. ఆఖరుకు మన పరిమితమైన మనస్సుతో తెలుసుకోలేమన్నది అర్థం కావడం వివేకం.

వేదాంతం అన్న పదం జ్ఞానానికి ఆఖరు దశ అన్నది అసలైన అర్థం. అందుకే ఈ ప్రపంచంలోని ఏ విషయానికి సంబంధించిన జ్ఞానం, ఆ జ్ఞానాన్ని నిజంగా అభ్యాసంలో వాడుతున్నప్పుడే ఉపయోగంలోనికి వస్తుంది. నీవు భౌతిక శాస్త్రజ్ఞుడవు కాదలచు కుంటే మనస్సును భౌతిక శాస్త్ర అభ్యాసంపై దృష్టి పెట్టాలి. కొంత కాలం తరువాత నీవు ఆ శాస్త్రంలో ప్రవీణుడవు అవుతావు. నిజానికి, ఏదో ఒక విషయాన్ని ఎంతో క్షుణ్ణంగా తెలుసుకుని ఉన్నప్పటికీ, దానిని గురించి సంపూర్ణంగా తెలుసుకోలేవు. ఎవరూ అలాగ అనుకోవడానికి వీలులేదు. అందుకే శాస్త్ర విషయాలు రోజు, రోజుకూ విస్తరిస్తూ పోతుంటాయి.

గతంలో రసాయన శాస్త్ర పుస్తకాలలో అణువు అంటే ఇక విచ్ఛేదన చేయబడలేనిదని చెప్పబడేది. కాని, ఒకసారి అణువు విచ్ఛేదనం జరగడబడేసరికి ఆ నిర్వచనం మార్చబడినది. అణుబాంబు తయారు చేయబడడంతో మనం ఊహించలేనంతగా శక్తిని విడుదల చేయబడింది. ఆ శక్తిని మానవాళి శ్రేయస్సుకు, చెడు పర్యవసానాలకు కూడా ఉపయోగించబడినదని మనకు తెలుసు. రాయల్ ఎయిర్ ఫోర్సులో గ్రూప్ కెప్టెన్‌గా ఉన్న లియోనార్డ్ చెషైర్ బ్రిటీషు వారు. అమెరికా దేశస్థులతో కలసి హిరోషిమా, నాగసాకి పట్టణాలపై అణుబాంబు వేయడానికి నియోగింపబడ్డాడు. ఆ కార్యాన్ని విజయవంతంగా పూర్తి చేసినందుకు విక్టోరియా క్రాస్ బిరుదును అతనికి ప్రదానం చేయబడినది. బాంబును వేయడంతో జరిగిన ఘోర విధ్వంసాన్ని

గమనించిన చెషైర్ చెప్పలేనంతగా కృంగిపోయారు. యుద్ధం ముగిసిన తరువాత ఎయిర్ ఫోర్సు నుండి రాజీనామా చేసి బయటపడిన చెషైర్ పశ్చాత్తాప సూచకంగా, తన వద్దనున్న ధనాన్ని ప్రపంచంలోని వివిధ ప్రాంతాలలో అంద విహీనులైన వారి సేవ కోసం ఒక వ్యవస్థను ఏర్పాటు చేశారు. భారతదేశంలో కూడా అలాంటి కొన్ని స్థావరాలను నెలకొల్పారు.

మూడువేల సంవత్సరాల క్రితమే, ఒక ఉపనిషత్తు భగవంతుని వర్ణిస్తూ ఇలా చెప్పింది. **అణోరణీయాన్ మహతో మహీయాన్**

భగవంతుడు అతి చిన్న అణువు కంటే సూక్ష్మమైనవాడు, అతి పెద్దదానికంటే పెద్దవాడు. మొదట అణుబాంబు అమెరికాలోని నెవాడాలో పరీక్షించబడినది. దానిలో పాల్గొన్న ఓపెన్ హీమర్ అనే శాస్త్రజ్ఞుడు ఆ ప్రయోగ ఫలితాలకు సాక్షిగా ఉన్నాడు. అతను భారతీయ తత్త్వ శాస్త్రాన్ని బాగా అధ్యయనం చేసిన వ్యక్తి. బాంబు విస్ఫోటనం జరుగుతున్న సమయంలో, భగవద్గీతలోని “నేను అగ్నిని, నేను వినాశకారుడిని” అన్న శ్లోకాన్ని జ్ఞప్తికి తెచ్చుకున్నాడు.

యోగులు, ఋషుల ప్రవర్తనను మనం ముందుగా ఊహించలేము. కొన్ని సమయాలలో వారు కఠినంగా ఉన్నట్లు, మరి కొన్ని సమయాలలో పువ్వురేక కంటే మృదువుగా ఉన్నట్లూ కనిపిస్తారు. అటువంటప్పుడు, మనకేమి తెలుసునని మనం మాట్లాడగలము? నిజంగా చెప్పాలంటే, మనకు ఏమీ తెలియదు. అందువల్ల, మనకున్న జ్ఞానాన్ని చూసుకొని గర్వపడడం తగదు.

మనలో ప్రతి ఒక్కరూ (ఏదేని విషయం గురించి)ఏదో కొంత జ్ఞానాన్ని కలిగి ఉండవచ్చు, కాని అన్ని విషయాలలో నైపుణ్యత మనకు ఉండదు. ఉదాహరణకు గుండెకు సంబంధించిన వైద్యుడి దగ్గరకు వెళ్ళినప్పుడు, అతని అభిప్రాయాన్ని మనం తప్పక వినాలి. కాని, మన దేహంలో ఇతర భాగాలు కూడా ఉన్నాయి. సామాన్యంగా వాటికి సమస్య వచ్చినప్పుడు సాధారణ వైద్యుడు (జనరల్ ఫిసీషియన్) వాటికి చికిత్స చేస్తాడు. దురదృష్టవశాత్తు ప్రస్తుతం అటువంటి వైద్యులు అతి తక్కువమంది ఉన్నారు. ఒక ప్రత్యేక వైద్య చికిత్సా నైపుణ్యుడు, రోగి గుండె పరిమాణం పెరిగిందని చెప్పగలడు. సాధారణ కుటుంబ వైద్యుడు రోగిని కంగారు పడవద్దని, అతని తండ్రికి కూడా అటువంటి పరిస్థితి ఉండేదని చెబుతాడు. ఒక వైద్యడు, పలువురు రోగులను పరిశీలించిన అనుభవంతో మనకు చికిత్స చేస్తాడు. అయితే ప్రతి జీవుడు ప్రత్యేకమైనవాడే.

నీ శరీరాన్ని గుర్తించిన అవగాహన, నీకు తప్ప, ఎవరికీ ఉండదు. అందుకే, వైద్యునికి నీ పరిస్థితి ఏమిటో నీవే చెప్పాలి. కొందరు వైద్యులు మనం చెప్పినది విని, దానికి తగ్గట్లు ప్రత్యేక రీతిలో చికిత్స చేస్తారు. మందుల విషయానికి వస్తే, ఒకే మందు అందరికీ ఇవ్వబడదు. ఎందుకంటే, ప్రతి వ్యక్తి శరీరం ఒకే విధంగా స్పందించదు కనుక. ఉదాహరణకు, కొందరికి పెన్సులిన్ పడదు. అటువంటి వారికి మరొక విధంగా చికిత్స చేస్తారు. మందును నిర్ణయించడం అనేది ఒక విధంగా ఒక కళ. రోగి స్పందనను బట్టి

ఏ మందు మంచిదో నిర్ణయించబడుతుంది. కాని వ్యక్తులు తమ శరీర పరిస్థితి, తత్వాన్ని తెలుపడానికి ఇష్టపడరు.

ప్రతి జీవి విలక్షణమైనదే. ఈ అవగాహన సాధన విషయంలో కూడా అవసరం. భగవాన్ సుమారు ఒక ఇరువది నిమిషముల పాటు మరణానుభవాన్ని అనుభవించారు. ఆ సమయంలో శరీర స్పృహ నశించింది. తానేమిటో వారికి తెలియలేదు. అకస్మాత్తుగా ఆ వెంకట రమణుడు తనకు నామ రూపాలు లేవని గుర్తించాడు. 16 ఏళ్ళ వయసులో దానిని గురించి వ్రాసిన జాబు ఎంతో అద్భుతమైనదని ఇటీవలే చెప్పాను. అటువంటి జాబును మనం వంద ఏళ్లు నిండినప్పటికీ వ్రాయలేము. కారణం ఏమిటంటే, అది ఆలోచించి వ్రాసినది కాదు. ఒక ఉన్నత శక్తి ప్రోద్బలంతో వ్రాయబడినది. ఆ జాబులో "నా తండ్రి ఆజ్ఞ ప్రకారం, ఆయనను వెదకటానికి వెళుతున్నాను అని మొదలయింది. తరువాత "ఒక మంచి కార్యం కొరకు ఇది బయలుదేరింది. దీనిని వెదకడం కోసం డబ్బు ఖర్చు పెట్టనక్కరలేదు. ఈ విషయమై ఎవ్వరూ దుఃఖపడ వలసిన అవసరం లేదు. కాలేజి రుసుము కట్టబడలేదు. రెండు రూపాయలు ఇక్కడ ఉంచడం జరిగింది" అని ఉన్నది. ఆఖరున కొన్ని గీతాలు మాత్రం గీచారు. మొదటి వాక్యం "నా" అని మొదలు పెట్టినది, రెండవ వాక్యంలో "ఇది" అని మారింది. భగవాన్ ధోరణి లోని మార్పు దీనివల్ల తెలుస్తున్నది. మొదట నేనును గురించి వ్రాసి, అటు తరువాత 'దీనిని'గా మార్చారు. అంటే 'శరీరాన్ని' వెదకడం కోసం డబ్బు వృథా చేయవద్దు అని వారి భావం. నేనుతో మొదలై ఇదిగా మారి చివరికి నామ రూప రహితంగా అయింది.

ఎవరైతే వెంకటరామన్ గా ఉన్నారో వారిప్పుడు **చిదానంద రూపః శివోహం శివోహం** అయ్యారు. మీరు శివమై ప్రతిదీ కూడా శివం అయినప్పుడు, ఇతరము అనే ప్రశ్న ఎక్కడ ఉంటుంది?

నీవు తెలివైన వాడినని భావిస్తే, అంతకంటే తెలివైనవాడు తప్పక ఎదురవుతాడు. నీవు ఒక విషయంలో గొప్పవాడిననుకుంటే, అంతకంటే ఎక్కువ గొప్పవాడు ఇంకొకడుంటాడు. ఒక రంగంలో ఉత్తముడనుకుంటే, నీ అంచనా తప్పు అని నిరూపించే ఇంకొకడు ఉంటాడు. మనమే గొప్పవారమని భావించకూడదు. దీనినే వేదాంతం 'వివేకము' అంటుంది. వేదాంతం ప్రకారం, వివేకము, జ్ఞానము పూర్తిగా వేరైనవి. జ్ఞానము మనసుకు సంబంధించిన దయితే, జ్ఞానానికి అంతం వివేకం. నాకు ఏమీ తెలియదనుకున్న క్షణం వివేకం మొదలైనట్లు. ఏ క్షణమైతే నాలో సంపూర్ణ నమ్రత కలుగుతుందో ఆ క్షణం నిజమైన జ్ఞానం కలిగి ఉన్నట్లు. ఇది కృత్రిమంగా ఏర్పరచుకున్న నమ్రత కాదు. అది యథార్థమైన నమ్రత. భగవంతుని కృప వల్ల అది మన ప్రతి చర్యలో ప్రతిఫలిస్తుంది. కృత్రిమంగా ఏర్పరచుకున్న నమ్రత ఇతరుల మెప్పు కోసం తయారు చేసుకున్నది.

'సౌందర్యలహరి'లో శంకరులు "ఓ జగన్మాతా! నీ వద్ద శ్లోకాలు, పద్యాలు ఉన్నాయి. నేను వ్రాతగాడిని. పదాలను నీవు నాకు ఇచ్చావు. నేను వాటిని తిరిగి నీకు సమర్పిస్తున్నాను. ఈ శ్లోకాల రచయితను నేను కాదు. అవి నాకు ఇవ్వబడినవి" అని అంటారు. సంక్రాంతి పర్వదినాన సూర్యునికి కర్పూర హారతిని ఇస్తారు. ఇది ఒక అర్థం లేని చర్య. ఎందుకంటే, సూర్యుడు

ఎక్కడుంటే అక్కడ కర్పూరం ఏర్పడుతుంది. సూర్యుడు లేకుండా కర్పూరం తయారుకాదు. ఈ విశ్వంలో ప్రతిదానిలో వేడిని అందిస్తాడు సూర్యుడు. అయినప్పటికీ, కర్పూరాన్ని వెలిగించి సూర్యునికి హారతి ఇస్తాము. సూర్యుడి నుండి లభించిన దానినే తిరిగి ఆయనకు సమర్పిస్తాము. అదే విధంగా, జగన్మాత నుండి తనకు లభించిన పదాలను, ఆ జగన్మాతకే తిరిగి సమర్పిస్తున్నాను అని శంకరులు అంటారు. నదినుండి నీటిని తీసుకుని, ఆ నీటినే తర్పణంగా సమర్పిస్తాం. మనం గ్రహిస్తున్న ప్రతీది, భగవంతుని కృప వల్లనే లభిస్తున్నది. సాధకుడు మొట్టమొదట తెలుసుకోవలసినది ఇదే.

తన గర్వాన్ని తుడిచిపెట్టమని శంకరులు భగవంతుడిని కోరుకుంటున్నారు.

అవినయ మపనయ విష్ణో దమయ మనః శమయ మృగ తృష్ణామ్।
భూతదయాం విస్తారయ తారయ సంసార సాగరతః ॥

అంటే మొదట కలిగి ఉండవలసిన లక్షణం వినయం. ఋషులు, యోగులు అందరూ ఎంతో గొప్ప నమ్రతను కనబరచిన వారు. వివేకం ఉన్నచోట నమ్రత ఉంటుంది. జ్ఞానం ఉన్నచోట గర్వం ఉంటుంది. వివేకము మరియు జ్ఞానము కలిసి ఉండవు. కొద్దిపాటి జ్ఞానం మనకు గర్వాన్ని కలుగజేస్తుంది. కాని ఎప్పుడైతే మనం జ్ఞానాన్ని అధిగమించి వివేకములోకి చేరుకుంటామో, అప్పుడు భగవంతుడు మనయందు సంపూర్ణమైన నమ్రతా భావాన్ని అనుగ్రహిస్తాడు.

******

పరమేశ్వరునియందు నాయనార్ల భక్తి

అమరనీతి నాయనార్

శ్రీమతి మల్లాది ఫణిమాల

నాయనార్లు సా.శ. 5,10 శతాబ్దాల మధ్య తమిళనాడులో నివసించినట్లుగా చరిత్ర చెబుతోంది. 63 మంది గొప్ప శివ భక్తులు వీరు. వీరి గురించి 13 వ శతాబ్దంలో శెక్కిళార్ గారిచే రచించబడిన తమిళ భక్తి ప్రబంధం పెరియపురాణంలో విపులంగా వ్రాయబడి ఉన్నది. వీరు భక్తి మార్గాన్ని అనుసరించి ముక్తిని పొందినట్లు ఈ పురాణం ద్వారా మనం గ్రహించవచ్చు. వీరు భగవంతుడిని తల్లిగా, స్నేహితునిగా, పుత్రునిగా, యజమానిగా భావించి ఆరాధించి, పూజించి తరించారు. విష్ణుభక్తులైన 12 మంది ఆళ్వార్లతో కలిపి వీరిని దక్షిణభారతదేశపు భక్తి దూతలుగా అభివర్ణిస్తారు. భగవంతుని చేరుకోవడానికి కావలసినది కేవలం నిష్కల్మషమైనటువంటి భక్తి మాత్రమేనని 63 నాయనార్ల చరిత్రలు చదివితే మనకు అర్థం అవుతుంది. ముందుగా ఈ సంచికలో అమరనీతి నాయనార్ ను గురించి తెలుసుకుందాం.

అమరనీతి నాయనార్ చోళ రాజ్యానికి రాజధాని అయిన ‘పళయరయ్’ అనే గ్రామంలో బంగారము, వజ్రాలు మరియు వస్త్రాల వ్యాపారం చేసుకునే వారింట జన్మించాడు. అతడు వైశ్య కులస్థుడు. పెరిగి పెద్దవాడై గొప్ప శివ భక్తునిగా మారాడు. పరమేశ్వరుని తన సేవతో అలంకృతం చేసినటువంటి గొప్ప శివ భక్తుడు అమరనీతి నాయనార్. వజ్రాల వ్యాపారంలో సంపాదించిన

ధనంతో అమరనీతి ఒక పెద్ద సత్రం కట్టాడు. ఎక్కడెక్కడి నుండో శివభక్తులంతా ఆ సత్రానికి వచ్చి భోజనం చేసి నివాసముండేవారు. అమరనీతి అక్కడ బస చేసే భాగవతోత్తములందరికి భోజనానంతరం వస్త్రదానం చేసేవాడు. ఆ వస్త్రం ఏమిటంటే సాధారణంగా లోకంలో వస్త్రదానం పేరిట చేయబడే దానంలో ఇచ్చినట్టు పంచల చాపు, పట్టుపీతాంబరాలు కాకుండా తాను కట్టించిన సత్రానికి వచ్చి బస చేసే శివభక్తులందరికీ అమరనీతి నాయనార్ ఒక కౌపీనాన్ని దానం చేసేవాడు. ఇలా కౌపీనాలను దానం చేయడంలో గల ఆంతర్యం ఇదే:

వేదాన్తవాక్యేషు సదా రమన్తః భిక్షాన్న మాత్రేణ చ తుష్టిమన్తః।
వి శోకమన్తఃకరణే రమన్తః కౌపీనవన్తః ఖలు భాగ్యవన్తః ॥

కౌపీన పంచకంలో శ్రీ ఆదిశంకర భగవత్పాదుల వారు ఆవిష్కరించినట్లు, వేదాంత విషయాలలో సదా రమిస్తూ, భిక్షాటన చేత లభించిన దానితో సంతుష్టుడై శోకాన్ని వదిలి ఉన్నవాడు, కౌపీనధారి అత్యంత భాగ్యశాలి.... బ్రహ్మనిష్ఠలో రమించే అపరశివ భక్తులకి కౌపీన వస్త్రం కంటే ఆనందాన్ని ఒసగేది మరొకటి ఏముంటుంది? అందుచేత శివైక్య స్థితిలో నిత్యము రమించగల ఆ శివ భాగవతులకి అమరనీతి నాయనార్ కౌపీనాలను దానం చేస్తూ ఉండేవాడు. అంటే, 'శివ భక్తుల కైంకర్యమే శివ కైంకర్యము' అనేటటువంటి సత్యాన్ని తెలుసుకుని జీవించేవాడన్నమాట. తన సత్రానికి విచ్చేసిన వాళ్ళకి భోజనం పెట్టి పొంగిపోయేవాడు. మంచినీళ్లిచ్చి పరమానంద భరితుడయ్యేవాడు. కాళ్లు కడిగి

కౌపీనాన్ని దానం చేసి ఆ కాళ్లు కడిగిన నీటిని నెత్తిమీద చల్లుకొని తరించిపోయేవాడు అమరనీతి! ఈశ్వరుని నమ్ముకున్న వాళ్ళని సేవిస్తే ఈశ్వరుని సేవించినట్టే అనేటటువంటి సద్భావన మరియు నమ్మకమే అమరనీతి చేపట్టిన ఈ కౌపీన దానానికి నాంది పలికాయి.

ఇలా సేవించుకుంటూ ఉండగా కొన్ని సంవత్సరాలు గడిచి పోయాయి. శివభక్తుల పట్ల అమరనీతి చూపించే ఔదార్యము, వాత్సల్యము పరమేశ్వరుని ఆకర్షించినవి. కైలాస వాసి అయిన పరమేశ్వరుడికి ఒక ఆలోచన కలిగింది. తనని నమ్ముకుని, తన భక్తులను త్రికరణశుద్ధిగా సేవించే తనయుడైన అమరనీతిని పరీక్షించి, అతని గొప్పతనాన్ని లోకానికి చాటాలని ఈశ్వరుడు సంకల్పించాడు. కావున ఒకరోజు బ్రహ్మచారి వేషంలో జటతో, విభూది పుండ్రాలు ధరించి దండం చేతపట్టి సరాసరి అమరనీతి నివాసానికి వేంచేశాడు పరమేశ్వరుడు. బ్రహ్మచారి తెచ్చిన దండానికి చివర రెండు కౌపీనములు, విభూతి సంచి కట్టబడి ఉన్నవి. ఆయన ముఖ వర్చస్సు బ్రహ్మతేజముతో వెలిగిపోతుండడం గమనించాడు అమరనీతి. నాయనారు స్వాగత వచనాలను అందుకొని, బ్రహ్మచారి సత్రంలోకి అడుగుపెట్టి ఆసీనులైనారు. ‘‘అమరనీతి! శివ యోగులను, శివ భక్తులను నీవు సేవించే తీరు బహు ముచ్చటగా నున్నది. శివభక్తుల ఎడ నీకు గల ప్రేమానురాగాలు, భక్తిశ్రద్ధలు ఎంతో గొప్పవి సుమీ. మిమ్ములను అభినందించడానికి నేను మీ వద్దకు వచ్చాను’’ అని బ్రహ్మచారి అమరనీతి నాయనారుని వేనోళ్ళ

కొనియాడాడు. బ్రహ్మ తేజస్సుతో వెలిగిపోతున్న శివయోగి సాక్షాత్తు పరమేశ్వరుడే అని భావించిన అమరనీతి తన సేవా కైంకర్యములను, ఆతిథ్యాన్ని స్వీకరించవలసిందిగా బ్రహ్మచారిని అర్థించాడు. అప్పుడు ఆ బ్రహ్మచారి, "నేను కావేరి నదికి ఏగి స్నానానుష్ఠానములు నెరవేర్చుకుని వచ్చెదను. అటుపిమ్మట నీ ఆతిథ్యాన్ని తప్పక స్వీకరిస్తాను" అని అమరనీతితో అంటూ, తన దండానికి కట్టబడిన రెండు కౌపీనములు వర్షములో తడిసి ముద్దయిపోయాయని, మరో కౌపీనాన్ని అమరనీతికిచ్చి "దీనిని జాగ్రత్తగా దాచి ఉంచుము. నదీ స్నానము చేసి వచ్చి దీనిని ధరించెదను" అని చెప్పి కావేరీ నదికి బయలుదేరాడు ఆ బ్రహ్మచారి. బయటకు అడుగుపెట్టే ముందు మరొక్కసారి అమరనీతితో భద్రంగా దాచి పెట్టమని ఇచ్చిన కౌపీనము ఎంతో మహిమాన్వితమైనదని ఎట్టి పరిస్థితుల్లో దానికి భద్రతాలోపము వాటిల్లకుండా చూడమని హెచ్చరించాడు బ్రహ్మచారి. శివభక్తుల ఆజ్ఞను శివాజ్ఞగా భావించే అమరనీతి నాయనారు బ్రహ్మచారి భద్రంగా దాచమని ఇచ్చిన కౌపీనాన్ని సురక్షితంగా ఉంచుతానని హామీ ఇచ్చాడు.

ఇంతలో బ్రహ్మచారి స్నాన అనుష్టానములు ముగించుకుని అమరనీతి వద్దకు వచ్చి పొడి కౌపీనాన్ని ఇమ్మని అర్థించాడు. అమరనీతి కౌపీనాన్ని భద్రంగా దాచిన స్థలమునకేగి అక్కడ చూడగా కౌపీనము కనిపించలేదు. పరమేశ్వరుని మాయ చేత కౌపీనము అదృశ్యమైనది. బ్రహ్మచారి వద్దకు వచ్చి, "నన్ను క్షమించండి

మహాత్మా....ఎంత వెతికినను మీరు భద్రంగా దాచమని ఇచ్చిన కౌపీనము కనిపించుటలేదు. కావున దానికి బదులుగా నా వద్దనున్న కౌపీనమును మీకిచ్చెదను, స్వీకరింపుము'' అని కోరెను. బ్రహ్మచారికి పట్టలేనంత కోపావేశములు వచ్చాయి. ''ఏది ఏమైనా సరే నేను నీకు ఇచ్చిన కౌపీనము ఎంతో మహిమాన్వితమైనది గాన నాకు ఆ కౌపీనమే కావాలి'' అని బిగ్గరగా అరవసాగెను బ్రహ్మచారి. అతడి కాళ్ళ మీద పడి నచ్చచెప్పి తన వద్దనున్న కౌపీనాన్ని స్వీకరించమని అమరనీతి వేడుకున్నాడు. అప్పుడు బ్రహ్మచారి, ''అలాగే కానిమ్ము. కానీ ఒక షరతు! ఒక తక్కెడ తీసుకువచ్చి నా ఇంకో కౌపీనానికి సరితూగే కౌపీనాన్ని నీవు తక్కెడతో పెట్టగలిగితే అప్పుడు దానిని స్వీకరిస్తాను'' అని అన్నాడు. బ్రహ్మచారి తన వద్దనున్న తడిసిపోయిన కౌపీనాన్ని ఆ త్రాసులో అమర్చాడు. అమరనీతి తన వద్దనున్న కౌపీనాన్ని అమిత భక్తితో పరమేశ్వరుని ప్రార్థించి తక్కెడలో ఉంచాడు. కానీ బ్రహ్మచారి యొక్క కౌపీనమే ఎక్కువ బరువు కలిగి ఉన్నది. అమరనీతి వద్దనున్న కౌపీనములన్నీ తెచ్చి తక్కెడలో పెట్టినా బ్రహ్మచారి వద్దనున్న కౌపీనానికి సమతూగ లేదు. అమరనీతి వద్దనున్న సంపద యావత్తు తెచ్చి పెట్టినా బ్రహ్మచారి కౌపీనమే బరువుగా తోచినది. ఇదంతయు పరమేశ్వరుని లీల అని తెలుసుకున్న అమరనీతి బ్రహ్మచారి ముందు మోకరిల్లి, ''అయ్యా! నేను, నా సతీమణి, నా కుమారుడు - ముగ్గురము కలిపి మీ కౌపీనముకు సమతూగుతామేమో దయచేసి చూడండి''

అని, సకుటుంబ సమేతంగా తక్కెడలో కూర్చున్నాడు. కూర్చునే ముందు పరమేశ్వరుని ఆర్తితో వేడుకున్నాడు అమరనీతి.

“ఈశ్వరా, నేను యథార్థంగా శివ భక్తులను నీ స్వరూపంగా భావించి ఆరాధించిన మాట వాస్తవమే అయితే, నా భక్తియందు ఎటువంటి దోషము లేని యెడల త్రాసు సరితూగుగాక” అని ప్రార్థించి కూర్చున్న వెనువెంటనే అమరనీతి పుణ్యము బ్రహ్మచారి కౌపీనమునకు సమతూగి త్రాసు కూడా ఆశ్చర్యంగా సమతూగింది.

అందరూ చూస్తుండగానే బ్రహ్మచారి అంతర్ధానమైపోయి పార్వతీ పరమేశ్వరులు వృషభ వాహనారుఢులై ప్రమథగణాలతో అక్కడ ప్రత్యక్షమైనారు. “ఓ అమరనీతి! నీ కౌపీన దాతృత్వము, శివ భక్తులకు నీవు ఒనర్చిన నిరుపమాన సేవ మమ్ములను అలరించినవి. నీకు, నీ భార్యకు, నీ పుత్రునికి కైలాసవాసం అనుగ్రహిస్తున్నాము” అని పరమేశ్వరుడు అమరనీతి నాయనారును ఆశీర్వదించిన వెను వెంటనే త్రాసు పుష్పక విమానంగా మారి అమరనీతి నాయనారును సకుటుంబ సమేతంగా కైలాసానికి చేర్చింది. ఈ విధంగా శివభక్తితో సాధించలేనిది ఏదీ లేదని అమరనీతి నాయనారు లోకానికి చాటెను.

******

ఆస్ట్రేలియా దేశస్థురాలి సత్యాన్వేషణ
శ్రీమతి ఎడిత్ మేసన్

సరోజా ప్రసాద్

ఒక భారతీయ ఋషి గురించి తెలుసుకోవడానికి, ఆస్ట్రేలియా దేశస్థురాలు, బయట ప్రపంచానికి తెలియని మారుమూల ప్రదేశానికి, సముద్రాలు దాటి, వేల మైళ్ళు ప్రయాణించి ఎందుకు రావాలి? ఇటువంటి జ్ఞానులు క్రైస్తవ మతంలో లేరా? కనీసం ఇప్పుడు భౌతికంగా మనమధ్య కూడా లేని హైందవ ఋషి బోధలు అధ్యయనం చేయడానికి ఇంత దూరం రావడమెందుకు?

ఎందుకంటే, యాభై సంవత్సరాలకు పైగా ఇక్కడ నివసించిన భగవాన్ శ్రీ రమణ మహర్షి అనే జ్ఞాని - సాక్షాత్తు భగవంతుని అవతారమే. ఈ భగవదంశనే ఆత్మ స్వరూపమన్నారు భగవాన్. మానవ చరిత్రలో ఇటువంటి అవతారమూర్తులు ఏసుక్రీస్తు, బుద్ధుడు - ఇలా కొద్దిమందే కనపడతారు.

అమెరికా అధ్యక్షుడు విల్సన్ కుమార్తె బొంబాయికి వచ్చినప్పుడు, తనను అరుణాచలం తీసుకు వెళ్ళమని కోరిందట. ఆమె రమణాశ్రమానికి వచ్చేసరికి, భగవాన్ సన్నిధిలో పలువురు సందర్శకులు హాలులో కూర్చొని ఉన్నారు. ఆమె కూడా అందరి మధ్యన నేల మీద కూర్చున్నది కాని, ఈమె గురించి, అక్కడ ఎవరూ పట్టించుకోలేదు. అక్కడ ఉన్న విదేశీయులలో ఈమె ఇంకొకరు. అక్కడ ఒక రాత్రి గడిపి తిరిగి వెళ్ళింది. ఎవరూ ఆమెతో స్టేషన్ దాకా వచ్చి సాగనంపలేదు. అసలు ఆమె ఎవరో తెలిస్తే కదా!

అమెరికా వెళ్ళాక, అక్కడి వార్తా పత్రికల్లో ఆమె వ్యాసాలు వ్రాసింది. జీసస్ బోధలు ఇప్పుడు తనకు అర్థమైనాయని, ఏసుక్రీస్తు ఎలా జీవించి ఉంటాడో తెలియవచ్చిందని ఆమె వ్రాసింది.

సరిగ్గా నేను కనుగొన్నది కూడా ఇదే. ఏసుక్రీస్తు వాక్కులు, ఇప్పుడు సజీవ సత్యాలుగా ఆవిష్కృతమైనాయి. "ప్రయాసపడి భారము మోసుకొని వస్తున్న పథికులారా, నన్ను తెలుసుకొనుడు, మీ ఆత్మలకు విశ్రాంతి కలుగజేతును" అన్నాడు కదా ఏసుక్రీస్తు. "భగవంతుని సంపూర్ణంగా శరణుజొచ్చి ఆయనపై భారం వేయండి. మిగితాది ఆయనే చూసుకొంటాడు" అన్న భగవాన్ వాక్కుకు పైన చెప్పిన ఏసు వాక్కుకు తేడా ఉన్నదా? "మీ ఆత్మలకు శాంతి కలుగజేతును" అన్న ఏసు వాక్కుకు అర్థం జనన మరణాల నుండి విముక్తియేనా?

ఇలా ఏసుక్రీస్తు బోధలు, మహర్షి ఉపదేశాలు పోల్చి చూస్తే, భగవాన్ బోధలు ఎంత సూటిగా, స్పష్టంగా ఉంటాయో మనకు బోధపడుతుంది. వాటి అర్థం విషయంలో, ఎటువంటి సందేహాలకు, గందరగోళానికి ఆస్కారముండదు. "స్వర్గ రాజ్యం మీలోనే ఉన్నది" అని ఏసు చెప్తే, "మీ నిజ స్వరూపం తెలుసు కోవాలంటే ఆత్మ విచారణ చేయండి" అన్నారు భగవాన్.

ఏసుక్రీస్తు ఈ భువిపై అవతరించినప్పుడు ఆయన అవతార పురుషుడని కొద్దిమంది మాత్రమే గుర్తించగలిగారు. ఆయన శిష్యులలో కూడా కొందరు, ఆ అవతార లక్ష్యమేమిటో గ్రహించ లేకపోయారు. "ప్రపంచం అంతరించినా, నా వాక్కు మాత్రం మిగిలి

పోతుంది'' అన్నాడు జీసస్. భగవాన్ లాగే ఆయనకు కూడా సత్య స్వరూపం తెలుసు.

భగవాన్ సన్నిధిలో జీవించడం, భౌతికంగా వారిని దర్శించు కోగలగడం, వారు నడయాడిన పుణ్యస్థలంలో నేడు ఆరాధించడం - ఈ అనుగ్రహం చాలు, జీవితమంతా అణకువతో గడిపేందుకు...

ఒకప్పుడు 'జెరూసలెంలో ఏసుక్రీస్తు రోడ్డు ప్రక్కన చేరిన జన సమూహానికి ఉపదేశం చేస్తుండగా మేరీ కూడా ఆ సమూహంలో ఉన్నది. ఆమె ఏసును ఎంతగానో ఆరాధించి, ఆయన పలికే ప్రతి మాటను శ్రద్ధా భక్తులతో ఆలకించేది. ''మీ శత్రువులను కూడా ప్రేమించండి. మిమ్మల్ని ద్వేషించే వారికి కూడా మంచి చేయండి'' అని బోధించాడు జీసస్. స్వరూప జ్ఞానంతోనూ, దివ్య ప్రేమతోను ఆయన కనులు ప్రకాశించాయి. మీ బోధ నాకు శిరోధార్యము ప్రభూ, తప్పక ఆచరిస్తాను'' అన్నది మేరీ.

ఏసు ప్రభువు మహిమ కాని, భగవాన్ రమణుల సన్నిధి మహిమ కాని అటువంటివి. భగవాన్ సాక్షాత్తు ఆ పరమాత్మ స్వరూపమే. వారి సన్నిధికి చేరినవారు చేయవలసినదల్లా, ఆ దివ్యజ్యోతికి ప్రణమిల్లి, వారి ఉపదేశాన్ని ఆచరించడమే.

******

ప్రారంభ దినముల నుండి

శ్రీ రమణాశ్రమ ప్రచురణ Surpassing Love and Grace **లోని వ్యాసానికి స్వేచ్ఛానువాదం**

అనువాదకులు: శ్రీ రవికృష్ణ శర్మ

(ఈ వ్యాసం స్వామి ఓంకార్ గారి పీస్ - ప్రశాంతత) అనే మాసపత్రిక నుండి తీసుకొనడమైనది. ఈ వ్యాసం ఆ పత్రికలో 1931వ సంవత్సరం సెప్టెంబర్‌లో ప్రచురితమైనది. ఇది పాల్ బ్రంటన్ మొదటిసారి శ్రీ రమణాశ్రమమునకు వచ్చిన విధానాన్ని వివరిస్తుంది. ఆ రోజులలో భగవాన్ గురించి అప్పటికి వచ్చిన వేరే ఇతర ప్రచురణల కన్నా పాల్ బ్రంటన్ "ఎ సెర్చ్ ఇన్ సీక్రెట్ ఇండియ" (తెలుగులో రహస్య భారతంలో నా ఆధ్యాత్మిక అన్వేషణ) అనే పుస్తకం ప్రపంచవ్యాప్తంగా భగవాన్‌ను గురించి విస్తృతంగా తెలుసుకునేలా చేసింది. పాల్ బ్రంటన్ భారతదేశానికి వచ్చినప్పుడు వారి నామము "ఆర్. రఫెల్ హర్స్ట్". వారు పాల్ బ్రంటన్ అనే నామముతో రచనలు చేసేవారు. అందువల్ల వారి కలం పేరు పాల్ బ్రంటన్. వారు ఈ పుస్తకం ద్వారా చాలా కీర్తిని గడించుట వలన, ఆ నామాన్నే దత్తత తీసుకుని జీవితాంతం అదే నామముతో కొనసాగారు.

ఆ రోజులలో ఒక పాశ్చాత్య దేశపు పత్రికా విలేకరి శ్రీ రమణాశ్రమానికి వచ్చిన ఘటన దిన పత్రికలలో వ్రాయటం చాలా ఆసక్తికరమైన విషయం).

ఆ రోజు సాయంత్రం సమయం 4.30 అయింది. భక్తులందరూ భగవాన్ ముందు హాలులో కూర్చొని పత్రికలలో

వచ్చిన ఒక ప్రకటన గురించి చర్చించుకుంటున్నారు. ఆ ప్రకటన ఏమిటంటే ఎవరో మిష్టర్ హర్స్ట్ మరియు ఒక బౌద్ధ భిక్షువు శ్రీ రమణాశ్రమానికి విచ్చేయాలని అనుకుంటున్నారు అని ఆ హాలులో ఉన్న గడియారం ఐదు గంటలు కొట్టేటప్పటికి ఒక వ్యక్తి ఐరోపా వారు ధరించే దుస్తులను ధరించి ఒక పళ్ళెంలో స్వీట్స్‌తో హాలు లోపలికి వచ్చారు. ఆ వ్యక్తిని అనుసరించి ఒక బౌద్ధ భిక్షువు కూడా హాలు లోపలికి వచ్చారు. వచ్చినవారు భగవాన్ ముందు స్వీట్స్‌తో ఉన్న పళ్లాన్ని భక్తితో సమర్పించి, భగవాన్ ఎదుట పద్మాసనంలో కూర్చున్నారు. వారే భగవాన్‌ను దర్శించటానికి విచ్చేసిన సందర్శకులు. వారి గురించే భగవాన్ భక్తులు ఆ సమయంలో చర్చించుకుంటున్నారు. ఐరోపా వారు ధరించే దుస్తులను ధరించి ఉన్న వ్యక్తి ఆర్. రఫెల్ హర్స్ట్. ఇంగ్లాండ్‌లో ఒక పత్రికా విలేకరి. ఈ దేశాన్ని సందర్శించటానికి వచ్చారు. వారు తూర్పు దేశాలలో కల ఆధ్యాత్మిక బోధలను గురించి లోతుగా అధ్యయనం చేయటానికి వచ్చారు. అలాగే ప్రాచ్య దేశపు ఆధ్యాత్మిక బోధలను సునిశిత బుద్ధితో బాగుగా అర్థం చేసుకొని దానిలో ఉన్న గొప్పతనాన్ని అవగాహన చేసుకొనటం వలన ప్రాక్, పశ్చిమ దేశాల మధ్య ఉన్న అనుబంధాలను బాగా పెంపొందించటానికి కారణం అవుతుంది అని అనుకున్నారు.

వారు ఎన్నో ఆశ్రమాలను సందర్శించిన తరువాత, శ్రీ రమణాశ్రమానికి వచ్చారు. ఎవరైతే బౌద్ధ భిక్షువు వారితో పాటుగా వచ్చారో వారు కూడా జన్మతః ఆంగ్లేయులు. ఆ బౌద్ధ భిక్షువు పూర్వాశ్రమంలో ఒక మిలటరీ అధికారి. కాని వారిప్పుడు స్వామి

ప్రజ్ఞానానందగా పిలవబడుతున్నారు. వారు రంగూన్‌లో ఒక ఇంగ్లీషు ఆశ్రమాన్ని స్థాపించారు.

ఆ ఇద్దరు సందర్శకులు ఏమీ మాట్లాడకుండా భగవాన్ ఎదుట మౌనంగా కూర్చున్నారు. ఆ సమయంలో సూది పడితే వచ్చే అంత శబ్దం కూడా ఆ హాలులో లేదు. అంత నిశ్శబ్దంగా ఉన్నది ఆ హాలు. ఆ నిశ్శబ్దాన్ని ఛేదిస్తూ, ఏ వ్యక్తి అయితే ఆ ఇద్దరినీ శ్రీ రమణాశ్రమానికి తీసుకుని వచ్చారో వారు భగవాన్ ను ఏమన్నా సందేహాలు ఉంటే అడగవచ్చు అని అన్నారు. కాని వారిద్దరికీ ఏ విధమైన ప్రశ్నలు అడగాలని అనిపించకపోవటం వలన గంటన్నర సమయం మౌనంలోనే గడిచింది. అప్పుడు హర్స్ట్ తను భారతదేశమునకు రావటంలోని ఉద్దేశాన్ని చెప్పారు. అత్యాదరముతో కూడిన గొంతుకతో ఈ విధంగా అన్నారు. నేను భారతదేశానికి వచ్చింది ఆధ్యాత్మిక ఉన్నతిని పొందటానికి. ‘‘నేనే కాదు ఇంకా ఎంతోమంది పాశ్చాత్యులు తమ జీవితాలలో ఒక వెలుగును లేదా కాంతిని చూడాలని తాపత్రయంతో ప్రాక్ దేశాల వైపు చూస్తూ ఉన్నారు’’ అని అన్నారు. కాని భగవాన్ అంతర్ముఖత్వం చెంది ఉండడం వలన, వారిలో ఎటువంటి స్పందన లేదు. అక్కడ కూర్చున్న వాళ్ళలో ఒకరు ‘‘మీరు ఈ దేశానికి ప్రాక్, పశ్చిమ దేశాలలో గల మతాచారాలలో గల పోలికలను అధ్యయనం చేయటానికి వచ్చారా?’’ అని అడిగారు. దానికి బౌద్ధ భిక్షువు ‘‘లేదు, ఇటువంటి సమాచారం మాకు ఐరోపా దేశాలలో చాలా బాగా లభ్యమవుతుంది. కాని మేమొచ్చింది సత్యాన్ని తెలుసుకోవటానికి. మాకు ఒక ఆధ్యాత్మిక వెలుగు కావాలి. మేము ఆ సత్యాన్ని తెలుసుకోవచ్చా?’’ మేము ఆధ్యాత్మికోన్నతి పొందగలమా? అని అడిగారు.

భగవాన్ ఇంకా మౌనంగానే అంతర్ముఖత్వం చెంది ఉండడం వలన, ఆ వచ్చిన సందర్శకులు వెళ్ళిపోవటానికి నిశ్చయించుకున్నారు. అందువలన ఆ సంభాషణ అక్కడితో ముగిసింది. ఆ సందర్శకులు వెళ్ళిన తరువాత, ఆ హాలులో ఉన్నవారందరూ, హాలును వీడి వెళ్ళిపోయారు.

ఆ మరుసటి దినం ఉదయం, ఆ సందర్శకులు మరల హాలు లోపలికి వచ్చి, సత్యాన్ని తెలుసుకోవాలన్న తీవ్రమైన ఆకాంక్ష కలిగిన వారై, భగవాన్‌తో సంభాషించటం మొదలుపెట్టారు. భగవాన్‌కు, ఆ సందర్శకులకు మధ్య జరిగిన సంభాషణలను ఈ క్రింది విధంగా కాపి చేసుకుని పొందుపరచటం జరిగింది.

భిక్షువు: మేము ఆధ్యాత్మికోన్నతి కోసం ఎంతో విస్తృతంగా, ఎన్నో ప్రాంతాలను, ఎంతో దూరం ప్రయాణించాము. ఆ ఆధ్యాత్మిక ఉన్నతిని ఎలా పొందగలము?

మహర్షి: లోతైన విచారణతో మరియు నిరంతర ధ్యానంలో ఉండడం వలన ఉన్నతమైన స్థితిని పొందవచ్చు.

హర్స్ట్: పశ్చిమ దేశాలలో ఎంతోమంది ధ్యానం చేస్తూ ఉంటారు. కాని వారిలో ఏ విధమైన పురోగతి కనిపించదు.

మహర్షి: మీకెలా తెలుసు వారు పురోగతి చెందటం లేదని? ఆధ్యాత్మిక ఉన్నతిని ఈ కంటితో లేదా మనస్సుతో గుర్తించటం లేదా ఊహించటం అంత తేలిక కాదు.

హర్స్ట్: కొన్ని సంవత్సరముల క్రితం నాకు ఆధ్యాత్మిక ఆనందానికి సంబంధించిన కొన్ని అనుభూతులు కనిపించాయి. కాని ఆ తరువాతి సంవత్సరాలలో అటువంటి అనుభూతిని నేను

కోల్పోయాను. మళ్ళీ క్రితం సంవత్సరం, నేను చాలా సంవత్సరాల క్రితం పొందిన అనుభూతులను మళ్ళీ పొందాను. ఎందుకిలా జరుగుతోంది?

మహర్షి: నీవు ఆ అనుభూతులను కోల్పోవటానికి గల కారణం, నీ ధ్యానం సహజమైనది కాకపోవటం వలన. నీవు ఎప్పుడైతే అలవాటుగా అంతర్ముఖత్వం చెందుతావో అప్పుడు నీకు అందమైన ఆ ఆధ్యాత్మిక ఆనందం ఒక సహజమైన అనుభవంగా మారుతుంది.

హర్ష్: ఈ సహజమైన ఆనందం లేకపోవటానికి ఒక గురువు లేకపోవటం కారణమా?

మహర్షి: అవును. కాని ఆ గురువు నీలోనే ఉన్నాడు. ఆ గురువే, నీ ఆత్మలో ఏకమై ఉన్నాడు. ఆత్మ అన్నా గురువు అన్నా ఒకటే.

హర్ష్: భగవంతుడిని సాక్షాత్కరించుకోవటానికి గల మార్గమేమిటి?

మహర్షి: విచారణ ద్వారా మరియు నిన్ను నీవు "నేనెవరు?" అని, నా యొక్క స్వభావం ఏమిటని ప్రశ్నించుకోవాలి.

భిక్షువు: ఈ ప్రపంచం ఎంతో పతనావస్థలో ఉన్నది. ఆ స్థితి నుంచి రోజు రోజుకు ఆధ్యాత్మికంగా, విలువల పరంగా, బుద్ధి పరంగా ఇంకా దిగజారుతోంది. ఒక ఆధ్యాత్మిక గురువు, ఇటువంటి పతనావస్థ నుండి ప్రపంచాన్ని రక్షించటానికి వస్తాడా?

మహర్షి: ఖచ్చితంగా. ఎప్పుడైతే సమాజంలో మంచి లుప్తమౌతుందో మరియు చెడు బాగా వ్యాప్తి చెందుతుందో, అప్పుడు భగవంతుడు మంచిని పునరుద్ధరించటానికి వస్తాడు. ఈ ప్రపంచము అంత మంచిదీ కాదు, అలానే అంత చెడ్డదీ కాదు.

ఈ ప్రపంచం మంచీ చెడుల రెండింటి కలయిక. దుఃఖంతో కూడని సంతోషం లేదా సంతోషంతో కూడని దుఃఖం ఈ ప్రపంచంలో కనపడదు. ఈ ప్రపంచానికి భగవంతుని అవసరం ఎప్పుడూ ఉంటుంది. అలాగే, భగవంతుడు ఈ ప్రపంచానికి ఎప్పుడు అవసరమైతే అప్పుడు వస్తూనే ఉంటాడు.

భిక్షువు: అట్లా అయితే భగవంతుడు, తూర్పు దేశాలలో అవతరిస్తాడా లేక పశ్చిమ దేశాలలో అవతరిస్తాడా?

అప్పుడు భగవాన్ ఎటువంటి సమాధానం ఇవ్వకుండా నవ్వి ఊరుకున్నారు.

హర్స్ట్: మహర్షికి ఎవరైనా ఒక శరీరాన్ని ధరించిన అవతారం ఇప్పుడు ఉన్నదని ఏమైనా తెలుసా?

మహర్షి: ఉండి ఉండవచ్చు.

హర్స్ట్: దైవత్వాన్ని పొందటానికి ఉన్న అత్యుత్తమమైన మార్గమేది?

మహర్షి: ఆత్మ విచారణ, ఆత్మ సాక్షాత్కారాన్ని పొందే విధంగా చేస్తుంది.

హర్స్ట్: ఆత్మోన్నతికి ఒక గురువు ఆవశ్యకమా?

మహర్షి: అవును, ఆవశ్యకమే.

హర్స్ట్: ఒక వ్యక్తి ఆధ్యాత్మిక పథంలో పురోగమించటానికి గురువు సహాయం చేస్తాడా?

మహర్షి: చేస్తాడు.

హర్ష్: అయితే ఎటువంటి నియమాలు లేదా అర్హతలు ఒక వ్యక్తి ఉండాలి? లేదా పాటించాలి?

మహర్షి: ఆత్మ సాక్షాత్కారం పొందాలన్న తీవ్రమైన ఇచ్ఛ, మరియు స్వచ్ఛమైన మనస్సు కలిగి ఉండాలి.

హర్ష్: అప్పుడు, ఆ గురువు, ఆ వ్యక్తి యొక్క ప్రాపంచిక వ్యవహారాలను తన ఆధీనంలోనికి తీసుకుంటాడా?

మహర్షి: అవును. ఆ వ్యక్తి యొక్క అన్ని ప్రాపంచిక వ్యవహారాలను గురువు తన ఆధీనంలోనికి తీసుకుంటాడు.

హర్ష్: ఆ గురువు, ఆ వ్యక్తికి కావలసిన ఆధ్యాత్మిక వెలుగును ప్రసరింపచేస్తాడా?

మహర్షి:: గురువు ఆ వ్యక్తికి అవసరమైన అన్నింటినీ సమకూరుస్తాడు. దీనిని అనుభవంతో తెలుసుకోవచ్చు.

హర్ష్: ఆ అనుభవం పొందటానికి, ఆ వ్యక్తి భౌతికంగా గురువు సన్నిధిలో ఉండాలా? ఉండాలంటే ఎంతకాలం అలా ఉండాలి?

మహర్షి: అదంతా ఆ వ్యక్తి ఉన్న స్థితిని బట్టి ఉంటుంది. మందుగుండైతే ఒక్క క్షణంలో అంటుకుంటుంది. అదే బొగ్గును కాల్చాలంటే చాలా సమయం పడుతుంది.

హర్ష్: ఒక వ్యక్తి తన దైనందిన జీవితాన్ని ఏదో ఒక పనిలో గడుపుతూ, ఆత్మోన్నతిలో పురోగతి చెందవచ్చా? లేదా ఆత్మోన్నతికి పాటుపడవచ్చా

మహర్షి: జ్ఞానాన్ని పొందటానికి, పనికి, దైనందిన జీవితాన్ని

గడపటానికి ఎటువంటి వైరుధ్యము లేదు. అందుకు విరుద్ధంగా, స్వార్థరహితంగా మనం ఏ పని చేసినా అది ఆత్మజ్ఞానం పొందటానికి మార్గం సుగమం చేస్తుంది.

హర్స్ట్: ఒకవేళ, ఒక వ్యక్తి పనిలోనే నిమగ్నమైతే, ఆ వ్యక్తికి ధ్యానం చేసుకోవటానికి సమయం చాలా తక్కువ ఉంటుంది కదా?

మహర్షి: ప్రారంభ దశలో ఆధ్యాత్మికంగా ఎదగాలనుకునే వారు, ధ్యానానికి కొంత సమయం కేటాయించుకోవాలి. కాని, ఆ మార్గంలో బాగా పురోగమించిన వ్యక్తి, అన్ని వేళలా ఆనందాన్ని అనుభవిస్తూనే ఉంటాడు. పని చేస్తున్నా, చేయకపోయినా. అతని చేతులు సమాజంలో పని చేస్తూ ఉంటాయి కాని, అతని మనస్సు ఏకాంతంలో ప్రశాంతతతో నిండి ఉంటుంది.

హర్స్ట్: మీరు మెహర్ బాబాను గురించి విన్నారా?

మహర్షి: విన్నాను.

భిక్షువు: రాబోయే కొన్ని సంవత్సరములలో వారు ఒక అవతార పురుషుడు అవుతారని అన్నారు.

మహర్షి: ప్రతీ ఒక్కరు భగవంతుని అవతారములే. ''స్వర్గ సామ్రాజ్యం నీలోనే ఉన్నది.'' జీసెస్, మహమ్మదు, బుద్ధుడు, కృష్ణుడు వీళ్ళందరూ నీలోనే ఉన్నారు. ఎవరికైతే సత్యం ఎఱుకలో ఉంటుందో, వారు అంతటా, అన్నింటిలో భగవంతుడినే చూస్తారు.

భిక్షువు: మహర్షి, మెహర్ బాబా గురించి ఏమైనా ఒక మాట చెబుతారా?

మహర్షి: ఏమాట చెప్పాలి? సత్యాన్ని తెలుసుకోవాలని అనుకునే వ్యక్తి (బయట కనిపిస్తున్న అవతారాలను) అటువంటి ప్రశ్నల గురించి ఆలోచించరాదు లేదా పట్టించుకోకూడదు.

భిక్షువు: ఈ ప్రపంచం కొత్త జవసత్వాలను లేదా ఉత్సాహాన్ని పొందుతుందా?

మహర్షి: ఈ ప్రపంచాన్ని నడిపించే వాడొకడున్నాడు, వాడు చూసుకొంటాడు ఈ ప్రపంచం గురించి. ఎవరైతే, ఈ ప్రపంచాన్ని సృష్టించాడో వాడికి తెలుసు ఈ ప్రపంచానికి ఏ విధంగా మార్గ నిర్దేశనం చేయాలో లేదా నిర్వహించాలో.

భిక్షువు: ఈ ప్రపంచం పురోగమిస్తుందా? అభివృద్ధి చెందుతుందా?

మహర్షి: నీవు పురోగమిస్తే, ఈ ప్రపంచం కూడా పురోగమిస్తుంది. నీవు ఎట్లానో ఈ ప్రపంచం కూడా అలానే. తనను తాను తెలుసుకోకుండా ప్రపంచాన్ని తెలుసుకోవటం వలన ప్రయోజనమేమున్నది? తనని తాను తెలుసుకోని వ్యక్తి ప్రపంచం గురించి తెలుసుకోవటం వలన ఎటువంటి ప్రయోజనం లేదు. తనలో తాను అంతర్ముఖత్వం చెంది లోపల దాగి ఉన్న గొప్ప ఆధ్యాత్మిక నిధిని కనుక్కోవాలి. నీ హృదయాన్ని తెరచి నీ అంతర దృష్టితో ఈ ప్రపంచాన్ని ఆత్మగా చూడు. ఆత్మను తెలుసుకొనుటలో వచ్చే అన్ని ఆవరణలను త్రోసి పారవేయటం ద్వారా దైవ లీలలను నీవే చూడవచ్చు.

******

అధ్యాయము - 3

భగవాన్ సజీవ సత్సంగం

శ్రీ రమణాశ్రమ ప్రచురణ Bhagavan Ramana The Friend of all Creation **లోని వ్యాసాలకు స్వేచ్ఛానువాదం**

(గత సంచిక తరువాయి) **వి. రమేష్ బాబు**

భగవాన్ శ్రీ రమణ మహర్షి కొన్ని జీవులతో సజీవ సత్సంగం జరిగినప్పుడు అదృష్టవశాత్తు TRA నారాయణ దానికి సాక్షి అయ్యారు. ఆ అనుకోని సత్సంగం ఆయన హృదయంలో ఒక చెరగని ముద్ర వేసింది.

TRA నారాయణ మాటలలో: 1948లో నాకు 39 సంవత్సరాల వయస్సు. భార్య, నలుగురు పిల్లలతో నేను మద్రాసులో నివసిస్తున్నాను.

ఒక పెద్ద ఆంగ్లేయ సంస్థలో నేను బ్రాంచి మేనేజరును. ఆనందకరమైన పరిస్థితిలో చక్కగా నా జీవనయానం సాగిపోతున్నది. నేను సంతృప్తిగా ఉన్నాను. నాకు పెద్దగా మత సంబంధమైన, ఆధ్యాత్మిక పరమైన సాధనాలు అవసరం అనిపించలేదు.

ఉద్యోగరీత్యా నా క్రింద పనిచేసే ఒక ఇనస్పెక్టర్ పార్థసారథి. ఆయనతో కలిసి నేను చిన్న పట్టణాలను పర్యటించేవాడిని. మండు వేసవి ఏప్రిల్ నెలలో నేను, పార్థసారథి రైలులో తిరువణ్ణామలై వెళ్ళడానికి, విల్లుపురంలో ఫస్ట్ క్లాస్ కంపార్ట్‌మెంట్ ఎక్కి కూర్చున్నాము.

(సశేషం)

Humility and Spirituality

Dr K Subrahmanian

Happiness is something we feel within. When we try to seek happiness in books and other things outside of us, they give us only temporary peace; and what is more, if one is not careful, it might lead to pride – and pride and spirituality don't go together. Shankara, in the very first sloka of *Shatpadi* says,

अविनयं अपनयं विष्णो

avinayayam apanayam vishno

"O Lord! Remove my pride!" We cannot become humble on our own; only the Lord can do that! The first thing to realise is that humility is not something that we get by reading books; it is something that we get through his grace, and by being constantly in the company of people who are themselves humble. There is no place for pride during a *satsang*, and that is why our saints and sages have talked so much about it. The more we are in *satsang*, the less proud we will be. We must remember that it is not our achievements or our knowledge that will give us happiness – they are only temporary. For permanent peace and happiness, we need to look inside of us. In order to get conventional knowledge, we need to apply our mind externally, but in order to experience happiness and peace of the mind, we need to go within. We know how difficult it is to have this *antar mukha drishti*, because for us, the mind is always moving outside – *bahir mukha drishti*. It is but natural for the mind not to look within; in order to

find *shanti*, however, we need to make a conscious effort to make the mind go within – *bahir mukha drishti* versus *antar mukha drishti*.

As we all know, running forward is easy; running backward, on the other hand, is difficult. Meditation is like running backward, and that is why we face problems, for the mind has to do something which it normally does not – go within. If we practise meditation continuously, after sometime, through the grace of God, we will achieve this. The mind, after all, is only a bundle of thoughts, and as each thought arises, if we consciously ask the question, "To whom does this thought arise?", our thoughts will become weak. If we meditate in this fashion, even for about ten minutes every day, it is likely that we will have complete absence of thoughts for a few seconds. With the passage of time, and through the Lord's grace, we will reach a stage where we will have reasonable peace within ourselves, and that peace, we will continue to experience even in the midst of our work.

Bhagavan says that if we meditate, and are not conscious of the fact that we are meditating, then it is the Lord who is making us meditate. The moment we think in this manner, there is tremendous humility, for we realise it is not we who are meditating. That's why Bhagavan keeps repeating that even to think of God, we must have his grace. When we know fully – not only intellectually, but also emotionally – that it is he who makes us think of him, then he will also give us the state of mind which will not ask for anything; a mind which will accept everything that

happens as his will. We will do our work to the best of our ability, but will neither be overly depressed nor overjoyed with the result – for he would have instilled in us the feeling that the outcome is not in our hands, but his.

We know from years of experience that we cannot know another person completely. When I say I know someone, what I mean is that I have moved with him for some time, and therefore, I know the person’s habits, and how he is likely to react in certain situations. There is no way, however, that I can say that I have understood him or her completely. In spite of their living together for a number of years, no husband understands his wife completely, and no wife understands her husband completely. This is because people are constantly changing; sometimes consciously, and sometimes unconsciously. Secondly, it is not possible to understand anything completely, leave alone human beings, unless you have understood yourself – for complete understanding of anything is only possible when I have understood myself. Otherwise, all understanding is only partial. The person who is closest to me is myself; no one is closer to me than myself, and yet, from time to time, I am astonished at what I say and do. In other words, I cannot predict one hundred per cent what I will do at a particular moment. That is why, very often we say, “I never thought I would react like that.”

Bhagavan asserts that if we have understood ourselves, there is nothing more to understand. How do we attempt to understand things? What do we do? We make use of

our mind. When we want to become a specialist in computers, we apply our mind to that particular field; the more we apply our mind, the sharper it becomes. People then call us a computer expert, and some even look up to us. This happens because we have knowledge about computers that others don't; we have applied our mind to the subject in a way that others have not. If someone does business for a while, they become good at it, and everyone calls him a successful businessman. Once again, this happens because the person has applied his mind to business, and he has become sharp in this field. These are all examples of knowledge that we gather by applying our mind to things outside of us. This is one kind of knowledge, and people often admire a person for this kind of knowledge. The individual may acquire name and fame throughout the world, but it need not necessarily give him happiness. For that, we have to have a different kind of knowledge.

If we can't understand ourselves, how we can understand another person completely? When we realise that we cannot understand another person completely, it will lead to compassion – we will have no hatred against anyone. We may not agree with everything that the other person says or does, but there will be no hatred. We will accept the person for what he is. I don't always like everything that I say or do, but I don't hate myself. I accept myself for what I am and hope to become a better person. In fact, I may think I am better than others, but others may not think so. I know I am better than other people even

though I may not know myself totally. When I begin to accept other people for what they are, even though I may disagree with them, there won't be hatred towards them.

In order for me to understand you completely, I must become you. How is that possible? I can become you if I have no sense of individuality or ego of any kind, because in that state, there is no other – there is only one. I will therefore see myself in others, and others in myself. In this state, there is no anger, hatred or anything else. What is that state? Bhagavan says, and the *Gita* also says that it is a state like no other; it is a state where there is no other, there is only one. What is that state?

विहाय कामान्यःसर्वान् पुमांश्चरति निःस्पृहः ।
निर्ममो निरहङ्कारः सः शान्तिमधिगच्छति ।।

vihaaya kamaanyah sarvaan pumanscharati nispruhah
nirmamo nirahankarah sa shantimadhigachati

This is the state when a person has given up all desires, even the desire for *moksha*. Bhagavan says that in that state, a state which we attain through his abundant grace, we are beyond *bandham* and *moksha*. In this state, there is no sense of yours and mine; there is only *shanti*. There is no seeking of any kind, whatsoever. We are all seeking something or the other every minute of the day; in fact, our whole life is spent in seeking. Sometimes we get what we want, and sometimes, we don't. Bhagavan asks us to go on seeking because it is the natural thing to do. But he also says that from time to time we should ask the

question, "Who is the seeker?" because we will soon realise that the seeker and the thing being sought are the same. But when will the seeking stop? The seeking will stop when the subject and the object become one. Bhagavan says that this is not something that we can achieve on our own; it is something that comes through his grace.

When I can't understand myself, how can I understand *jnanis* and *avatars?* An agitated individual once remarked that he could not understand why Sri Rama is revered; in his opinion, Rama was a selfish person who had no consideration for his wife, whom he abandoned because of a rumour. What do we do when people say things like this? Why do they say such things? It's because they always look at things or events only in the light of their own experience, and as a result, they find it very difficult to understand why Sri Rama did what he did. We assume that everyone is like us. If I am a dishonest person, then I feel that others are dishonest too. If, on the other hand, I am an honest person, then I will not suspect others because I see them in the light of my experience. Take the case of Sri Rama; here was a person who was about to be made *Yuva Raja*, but he is asked to go to the forest for fourteen years, instead. He never protested, nor did he tell Kaikeyi that he would wait for his father to say that he had been banished to the forest. In fact, he told Kaikeyi, "Why do you say that father asks me to go to the forest? If you were to ask me, I would gladly go." Is it possible for any of us to have that attitude? That is why we talk of Rama *vigraha*

dharma. We cannot understand Sri Rama unless we are Sri Rama.

Sri Rama was the very *vigraha* of *dharma*. He was, however, not stone-hearted like some of us would like to think. He did what he had to do, not just as individual, but as a king. After defeating Ravana, when he saw wife, Sita, after nearly a year, he told her that he was happy. He had no doubts about the purity of Sita, but he made her go through the *agni pariksha* so that his people could witness for themselves her purity. Valmiki writes that that the *dasavataras* showered flowers on her.

The way people view detachment is different. Some people think that detachment is not attaching themselves to anybody; they feel that they have reached a higher stage by not caring for those around them, be it their wife or children. This, however, is pseudo-*vedanta* or pseudo religion. Religion means compassion for all, irrespective of who they are. The difference between a *jnani* and us is that we are attached to a few people, and are detached from others. Real detachment, however, is attachment for all, irrespective of who they are; it does not mean being indifferent to all. When we don't make any distinction between one and the other, and have compassion for everyone, then there is detachment. While a real *jnani* has compassion for all, we have compassion for a select few.

Real religion is compassion for all, and this is made evident in the lives of sages and saints. Once again, this compassion, like everything else in our life, can be had only through the Lord's grace – we cannot have it of our own

accord. When we do social service, we must be extremely careful; we should do it for the sake of doing good. We shouldn't do it for the sake of publicity. That is why Sri Ramakrishna used to say that when doing good, we must be extremely careful. We should not think that we are doing it, but that it is the Lord who is doing it. We must not talk about what we are doing; instead, we must be grateful to the Lord for using us as an instrument to do good.

Bhagavan repeatedly said, "Don't worry about doing good; you will do a lot of good if you are good yourself." Self-reform leads to social reform. If I am not good, and I try to do a lot of good without humility, it will create more problems. If I am good, then people who come into contact with me will get influenced, and they will become good, at least for some time. This is exactly what happens to us when we think of Sri Rama, Sri Krishna or Bhagavan. Self-reform is possible, not through our efforts, but through his grace. The more we surrender to the Lord, again through his grace, the better we will be, and without any pride. We will also realise that only he can give us mental peace; we will not claim any credit for ourselves. The moment this happens, we become one with him. This is what Shankara says, and it is the basis of all spirituality. Humility and spirituality can go together; pride and spirituality can never go together.

avinayam apanaya Vishno
damaya manah shamaya mrigatrishnaam
bhutadayaam vistaaraya taraya samsara sagaratah

"O Lord, give me this humility to control my mind and control all my desires. Give me control so that I become humble by your grace. O Lord, give me this great compassion for all beings in this world, not just for human beings – *bhutadayaam vistaraya*." When our hearts open to such an expanse, then we see ourselves in others, and others in us, and we cross the ocean of *samsara*. There is then no *sukha* or *dukkha*, there is only *shanti*.

(Talk 73)

******

To See Him is to Love Him

Eleanor Pauline Noye

As I entered it (Sri Ramanasramam), I felt the atmosphere was filled with Sri Bhagavan's Purity and Blessedness. One feels a breath of the Divine in the Sage's presence. He was sitting on a couch, clad only in a loincloth, surrounded by His devotees. When He smiled, it was as though the gates of Heaven were thrown open. I have never seen eyes more alight with Divine Illumination — they shine like stars. He greeted me very tenderly, and made some enquiries about me, which put me at ease. His look of Love and Compassion was a benediction that went straight to my heart. I was immediately drawn to Him. His gentleness and kindness are all-embracing. One feels such an uplifting influence in His saintly Presence, and cannot help but sense His extraordinary spirituality. It is not necessary for Him to talk. His silent influence of Love and Light is more potent than words could ever be. I did not know what manner of man I expected to find. But once I saw Him, I said to myself, "Surely, no one like Sri Bhagavan! I do not think there is another like Him on earth today. To see Him is to love Him."

(*Mountain Path*, October 1984, p.224).

Ashtavakra Gita 31
The Changing World has no Effect on the Sage

V Krithivasan

Janaka says:

मय्यनन्त महांभोधौ विश्वपोत इतस्ततः ।
भ्रमति स्वान्तवातेन न ममास्ति असहिष्णुता ।।

mayyananta mahaambodhau vishvapotha itastatahah
bhramati svaantavatena na mamaasti asahishnutaa

(Ch7-1)

Word Meaning

mayi: in me; *ananta*: boundless; *mahaambodhau*: ocean; *vishvapothah*: the ark of the universe; *itastatahah*: hither and thither; *bhramati*: tossed about; *svaantavatena*: by the wind of its own nature; *namamaasti*: not for me exists; *asahishnutaa*: non-acceptance.

Verse Meaning

In the infinite ocean of Awareness in which I rest, worldly events pass by, impelled by their own nature (like ships tossed about by winds on the surface of an ocean); there is no non-acceptance in me towards them (I am not affected by them).

When turbulent winds blow over the ocean's surface, the ships are moved here and there. These movements have no impact on the ocean. In the same way, the Universe,

which rests on the reality of the Self, is constantly undergoing changes. These changes have no effect in the least, on the Self-realised *jnani*.

The reflection of the sun on the surface of the water in a pot, appears to shake when the water splashes about, or looks stained if the water in the pot is dirty. Eventhough the reflection of the sun shakes on the surface of the water, the sun itself remains unaffected. Similarly, Consciousness reflecting on the mind is unaffected, even when the mind is in the grip of turbulent thoughts. A *jnani* remains unshaken by the greatest of sorrows.

In the *Bhagavad Gita*, Lord Krishna says:

यं लब्ध्वा चापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः ।
यस्मिन्स्थितो न दुःखेन गुरुणापि विचाल्यते ।।

yam labdhva chaaparam laabham manyate naadhikam tatah
yasminstitho na dukhena guroonaapi vichaalyate

(Bhagavad Gita Ch 6-22)

Having obtained which, the jnani regards no other acquisition superior to that, and where established, he is not moved even by the greatest sorrow.

In the state of Self-realisation, there is the experience of total fulfilment. The *jnani* comes to know that there can be no greater gain in life. This is what is referred to by Janaka as “the infinite ocean of Awareness”; this is the state of Perfection or *bhuma* spoken of in *Chandogya*

Upanishad. There will no longer be any craving to obtain or gain anything else in life. Everything else in life is seen as *'alpa'*or insignificant. No sorrow can enter this zone, and there is only the experience of total bliss. There can be no turbulence caused by the mind as the mind itself has been vanquished.

Bhagavan Ramana's life is a commentary of this verse in *Ashtavakra Gita*. Nothing seemed to possess the power to disturb his superb poise, his marvellous tranquillity and peace. He lived through two World Wars that wrought untold miseries on human kind. There was the struggle for independence going on in the country that left its mark on every strataof the society. Someone who was close to Bhagavan took him to court, and tried to vilify him in every manner. Bhagavan Ramana was unmoved by all this, anchored as he was in the still depths of the Supreme Self. He radiated peace and serenity at all times; including during the final months of his earthly life, when his body was ravaged by the cruellest form of sarcoma.

The next two verses convey the same truth in almost similar words.

नात्मा भावेषु नो भावः तत्रानन्ते निरजने ।
इत्यसक्तो अस्पृहः शान्त एतदेवाहं आस्थितः ।।

atma bhaveshu no bhavah tatraanante niranjane
itiasakto aspruhah shanta etadevaaham aasthitah

(Ch: 7-4)

Word Meaning

atma: Self; *bhaveshu*: in the objects; *no*: is not; *tatraanante*: in the limitless Self; *niranjane*: stainless; *bhavah*: objects; *iti*: so; *asakto*: detached; *aspruhah*: desireless; *shanta*: peaceful; *etadeva*: this alone; *ahamaasthitah*: I abide in.

Verse Meaning

The Self is not in the objects, nor are objects in the Self which is infinite and stainless. Thus, it is free from attachment and desires and is peaceful. In this alone do I abide.

As the *Atman* is infinite and all-pervasive, limited objects like the body and mind cannot contain it. Nor can the limited objects exist in the Self, as they are unreal appearances. *Atman* cannot be objectified by the senses or the mind. *Atma* also does not transform into unreal, transient objects. It is Pure Consciousness alone. To remain as Consciousness, one should give up attachment to the body and mind. They are limiting factors, or *upadhis*. Desires automatically drop off when attachment to the body and mind is given up. What results is the state of perfect peace and tranquillity. Janaka declares in this verse that he abides in that state.

*****

TALES OF BHAGAVAN

Recounted by Chalam

This happened about two years before Bhagavan's *Maha Nirvana*. One morning, Bhagavan was in the hall surrounded by devotees from many lands. It was time for lunch, and everybody was hungry. Some were already in the dining hall, waiting for Bhagavan to come. At that time, Bhagavan was suffering from severe rheumatism in his knees, which were swollen and gave him severe pain; to get up he had to rub them first to remove the stiffness, and it would take some time. At last, he got up slowly from the sofa, and leaning on his walking stick, was about to go through the doorway, when he noticed a village milkman, wrapped in a cotton shawl, with a mudpot hanging on a strap from his shoulder. Bhagavan stopped, looked at him, and exclaimed, "Look, is it not Chinnappaya?" "Yes, it is me, Swami" the villager replied with devotion and respect. Bhagavan asked him, "How are you? Are you well? You have come to see me? Very well. But what is in your pot? Have you brought some koolu (gruel)?" "Yes Swami, I have brought some koolu", replied the milkman, shyly. "Then come on, let me have it." Bhagavan put away his stick, cupped his two hands together and bent forward holding his hands near his lips. The milkman started pouring the porridge from his pot in a thin stream into Bhagavan's hands, as he sipped it with his chin between his wrists. The poor man's face was beaming with joy, and Bhagavan was drinking steadily, as if the grey porridge was nectar to him.

The dining hall was full of hungry and somewhat angry people. One of them came out to see what could be the

cause of the delay in Bhagavan's coming, and when he saw what kind of lunch Bhagavan was taking, he exclaimed, "How unfair, Bhagavan. We are all waiting for you, and you are late for the sake of this peasant!" Bhagavan grew indignant. "What, do you all think that I am here for your sake only? Do I belong to you? Did you care for me when I was on the hill? Nobody wanted me then.Only the shepherds, who would share their *koolu* with me." And he went into the dining hall followed by the milkman and his pot.

* * * *

We were sitting one morning in the hall in deep meditation. Suddenly, there was the sound of the tap-tap of a stick. A tall blind Muslim was trying to find the entry to the hall with his stick. I helped him to come inside. He asked me in Urdu where Bhagavan was sitting. I made him sit right in front of Bhagavan and told him, "You are now sitting just in front of Bhagavan. You can salute him". The Muslim told his story. He lived near Peshawar and he was a *moulvi* (teacher) of repute. Once, he happened to hear somebody reading in Urdu about Bhagavan, and at once he felt that Bhagavan was his spiritual father, and that he must go to him. Blind as he was, he took the next train, and travelled thousands of miles all alone, changing trains many times, till at last he reached Ramanasramam. When asked what he was going to do next, he said. "Whatever Bhagavan tells me, I shall do". His immense faith made me ashamed of myself. How little did the man hesitate to place his life in the hands of a South Indian *swami*. And what a mountain of doubts and hesitations I had to wade through before I came to Bhagavan's feet in earnest!

(*Ramana Smriti*, Sri Ramansramam)

How I Came to Bhagavan's Fold
"I was searching for a home & I found one in HIM"

Yogendra Sharma

While I was residing in Delhi, I knew Bhagavan as one of India's great sages, but it wasn't until I read about him in a book by some foreign writer that I truly grasped the depth of devotion people had for him. The writer described the tens of thousands of people who stood in the scorching heat for hours without water or food at the time of Bhagavan's *Mahanirvana*, demonstrating the power of his spiritual influence.

After moving to Hyderabad with my wife in early 2020, we were fortunate to reside near Sri Ramana Kendram, as my office was not far from here. Each time we passed the Kendram, I would show my wife the picture of Bhagavan, and tell her about his greatness. But it wasn't until the latter part of 2022 that things changed. One day, our doctor friend, with whom we regularly discussed spirituality, asked me to visit the Kendram and get a particular book for him. We went to the Kendram, but that book was not available at the time, so I decided to purchase *Talks with Sri Ramana Maharishi* and give it to him as a gift.When I offered the book to our friend, he told me he already had it, and suggested I read it myself. Despite its presence on our bookshelf, I didn't feel

particularly drawn to reading it until my wife picked it up one day and read a few pages. She found Bhagavan’s teachings to be quite different from those of other *gurus* and sages, piquing my interest.

The turning point in my life came one morning while I was preparing for my daily walk. While putting on my shoes, I inadvertently heard a few lines from a spiritual discourse by one of Bhagavan’s devotees, Dr Sanjay Raghav (a neurosurgeon from Australia), which my wife was listening to. His words touched my heart and stirred my emotions so deeply that I sat rooted on the sofa, tears streaming down my face, oblivious to time and space. That day, something within me stirred. That was how I was first introduced to Bhagavan and his profound teachings. I read *Who am I* and Bhagavan’s life story, detailing his transformation from a young man in Madurai to a revered sage in Tiruvannamalai. As I delved deeper into his teachings, I found myself drawn to his wisdom, and my love for Bhagavan blossomed. My wife and I began attending the Sunday *satsangs* and quickly became a part of Bhagavan’s spiritual family.In the past two years, my wife and I have had the privilege of visiting Bhagavan’s ashram in Tiruvannamalai on numerous occasions. Additionally, this year, we had the great fortune of visiting his birthplace in Tiruchuli, and also his uncle’s house in Madurai, where he had the ‘death experience’.

Once you become part of Bhagavan's fold, his love is so powerful, that it's impossible to escape, even if you want to. Like the leg of an elephant that cannot escape, once caught in the crocodile's jaw, similarly, one cannot escape from the grip of Bhagavan's grace. I have experienced this transformation in my own life, as Bhagavan's love is all-encompassing. Like the rising sun engulfing the earth with light, so too does Bhagavan's grace dispel the darkness in our lives, illuminating every aspect of our existence. His love for his devotees is eternal and unwavering.

Kabir's quote, *'Prem gali badi sankri ja mein do na samayein'* serves as a powerful reminder of the single-mindedness God seeks from his devotees. He is a possessive deity, in that he wants undivided love and devotion, and will test us to see if we love him for who he is or for the gifts he offers. For God, total surrender is paramount. To truly love and serve God, we must install him in our hearts, and focus on him at all times. This can be done by spiritualizing our work, and dedicating it to Bhagavan, which will result in incredible miracles and transformations in our lives. Trust in his grace, and leave your burdens and life challenges at his feet, for he will take care of them.

*****

Take Me Home

Sneha Choudhury

When the rising sun peeps over the azure sky
And the birds sing a welcome to the dawn
When the flower blooms at the touch of the golden ray
Let my heart awaken to the sweet refrain of thy name, O Ramana.

Like butter devoured by the blazing fire
And roaring waves collapse into the sea
Like the raindrops soak into parched earth
Let me be consumed in love for Thee, O Ramana.

Drown me in the deluge of love for thy lotus feet, I pray,
The flood sweeping the dross away
Open the doors of thy stately mansion
Take me Home, in Thy fold, O Ramana.

*****

Attention Life/Annual Subscribers!

Subscribers are requested to inform the Kendram office of the change in their address and phone numbers. Phone numbers and mail ids may also be provided to the kendram office. Please note that Life Subscription is for 15 years only, members may renew their subscriptions to ensure regular receipt of the magazine..

Divine Reveals to the Deserving!

V Siva Kumar

The marital garland of letters, *Aksharamanamalai's* 108 verses remain a source of sheer joy to devotees of Ramana Maharishi. The circumstances of its composition are well known to many amongst us. Scores of devotees have testified that they keep getting newer insights and meanings as the words repeatedly echo in their hearts.

The 11th and 12th stanzas, like many in this outpouring, have been shaped like a question and answer respectively. Ramana Bhagavan here effectively uses the metaphors of a house, thieves and the house-owner. The house is compared to the mind of the individual *sadhaka*, the thieves are compared to the five senses that tend to distract the mind, while the house-owner is compared to the transcendental inner being, Arunachala.

Normally, thieves don't attempt to carry out their mischief while the house owner is staying inside. Bhagavan asks how, not one, but as many as five thieves could enter, while the house owner is very much entrenched inside!

The reply is declared in the next verse itself. The house-owner, as the Heart, is indeed residing 'inside' the (mind) house of the devotee, the (sensory) thieves are daring to enter and run riot, carrying out their mischief only because the 'owner' is strangely keeping quiet, and by doing so, is allowing it to happen! This indwelling 'owner' is indeed the ultimate singular entity who cannot be overpowered

by any; hence, the activities of the mischief makers are quite inexplicable.

Soodhu is the Tamil word Bhagavan employs here, and this could contextually translate something as 'deceptive clever act of masking or not revealing oneself'.To my mind, the implication here is enormous. It is agreed that everything is an aspect of the divine, as stated in the *mahavakyas* like *isa vaasyam idham sarvam**, but why this dimension does not become the felt experience of the vast majority of people is the question that begs an answer.

The reply could only be that the divine, though pervasive, finds it worthy enough to reveal its wholesome glory only to the 'deserving'.

This metaphor sits well with the 43rd stanza of *Aksharamanamalai*, where Bhagavan, on behalf of *sadhakas*, pleads to Arunachala to reveal Himself. "*Thaanae kaattuvaai*" refers to the appeal to reveal thyself. The succeeding stanza guides a *sadhaka* the path of knowledge by 'turning the mind inwards' and to 'recognize' the transcendental dimension within himself.

From the above metaphor and explanations, it is quite clear that there is indeed a 'transcendental singular entity' pervading all of creation, including the minds of every being. Only those, who by some act of grace, turn inward, question the status quo and wish to find out the origin of one's own existence, seem to qualify for the 'revelation'. Bhagavan is reported to have approvingly read out the following statement, "Grace is cosmic free will in operation and descends into a soul's zone of awareness".

If this grace abandons, the consequence could mean getting burned by one's own destiny, as alluded to in the 35th stanza. "*Seivinai sudum*" clearly denotes the terror of being burned up by destiny, if not saved by grace.

Making oneself 'eligible' is the preparation for the flowering of grace. As one devotee, feeling shy for not having brought anything with himself while coming to meet Bhagavan, was supremely assuaged by the Lord by the following words; "Why do you feel bad, you have brought the most important thing, you have brought yourself"!

Om Namo Bhagavate Sri Ramanaya.

* v1, *Isavasya Upanishad*.

*****

Life Subscription (15 years): Rs.1000/- Annual Subscription: Rs.100/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques.

Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed & Published by Sri P. Keshava Reddy, Flat No.F-5, Earthwoods, Adjacent Canondale Villas, Kokapet, Ranga Reddy Dist., Hyderabad-500075, Telangana State, on behalf of Sri Ramana Kendram. Printed at Reddy Printers, # H.No.1-9-809, Adikmet, Hyderabad-500044, Telangana State, Published at Sri Ramana Kendram, H.No. 2-2-1109/A, Tilaknagar X-Road, Bathukammakunta, Shivam Road, Hyderabad-500013, Telangana State. Editor: Dr. V. Ramadas Murthy.

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@gururamana.org
Accomodation at Sri Ramanasramam, please register online at https://stay.gururamana.org
Phone: 04175-237400, website: www.sriramanamaharshi.org

Published on 1st of every month. Posted on 3rd of every month at Patrika Channel, Nampally.

RNI - R.No. AP BIL/2000/03031

Printed Matter : Registered Newspaper, Registration No. HSE/742/2024-2026

SRI RAMANA JYOTHI (Bi-lingual monthly in Telugu & English, December 2024)

D: It is so difficult to understand this. If something concrete is said, it can be readily grasped. *Japa, dhyana,* etc., are more concrete.

M: 'Who am I?' is the best *japa*. What could be more concrete than the Self? It is within each one's experience every moment. Why should he try to catch anything outside, leaving out the Self? Let each one try to find out the known Self instead of searching for the unknown something beyond.

(*Talks with Sri Ramana Maharshi*-Talk 81)

- Bhagavan Sri Ramana Maharshi

To

If undelivered, please return to : Tel : 2742 4092 / 9493884092

SRI RAMANA KENDRAM

2-2-1109/A, Batakammakunta, Sivam Road, Hyderabad - 500 013.

email : ramanakendram.hyd@gmail.com

website : www.sriramanakendram.org